

Takdim: Kürtçe TV Ülkeyi Ateşe Atar*

M. Cihat Özönder

YD: Sizce Türkiye’de Kürtçe TV ya da Kürtçe yayın demokrasinin gereği olarak bir zorunluluk mu? Neden bu tartışmalar ortaya atılıyor?

Özönder: Şimdi bizim siyasetçilerimiz insanlarımızı küçük küçük parçalara bölerek bunları bir oy deposu gibi görmekten vaz geçmelidirler. Türkiye’de bütün bu azınlık ırkçılığına yol açacak olayların arkasında maalesef bizim siyaset arenasındaki liderlerimizin ya da politikacılarımızın bu şekilde oy peşinde koşmaları yatmaktadır. Belli grupların oylarını almak için bunlara çeşitli vaatlerde bulunmaktadır. Bu son derece tehlikelidir. Son derecede riskli bir yoldur. Ayrıca bu azınlık ya da çoğunluk kavramları dahi son derece hassas kullanılması gereken kavramlardır. Neye göre azınlık, neye göre çoğunluk? Bu kavramlar bir defa bütün literatürde çok iyi incelenmeli. Meselâ, burada Kopenhag Kriterleri’nden bahsediliyor. Burada geçen sadece azınlık kavramıdır. Bunun sınırları çizilmiş değildir. Kim kime azınlıktır? Kim kime çoğunluktur? Bunlar belirtilmemiştir. Belirtilmesi de mümkün değildir. Türkiye’de meslek grubu da bazen azınlık olarak telakki edilebilir veya her hangi bir şekilde bir ağzı konuşan insan grubu da azınlık olabilir. Böyle küçük küçük parçalara bölerek parçalamak, zaten dış politikada sık sık gördüğümüz bir unsurdur. Meselâ, İngiliz ya da Rus sömürgeciliği zaten bu yollardan giderek dünyada gelişmelerini sağlamışlardır. Şimdi de aynı meselelerin Türkiye’nin şu anki üzerinde oynandığını görüyoruz.

Bunlar gayet belirgin bir şekilde bilinir, biliniyor da. Fakat bizim insanlarımızın içerde şuurlu bir şekilde tepki göstermeleri şarttır. Bu yöne doğru da gidildiğini sanıyorum. Ne televizyon, ne radyonun her hangi bir şekilde bundan başarı kazanması mümkün değildir. Siyasetçilerimizin oy kaygısıyla belli kitlelerden, belli insan topluluklarından oy alacakları varsayımıyla bu yöne gitmeleri ve taviz vermeleri kendi varlıklarını da aslında tehlikeye atar. Şu anda baraj problemi olan bir takım grupların bu konuyu istismar ettiklerini görüyoruz.

Çünkü, yüzde 1-2’lik bir oy bile onlar için büyük anlam taşımaktadır. Ama bunlar, ülkenin birlik ve bütünlüğü, geleceği için son derece tehlikeli oyunlardır. Bu konuya ekonomik olarak da baktığımız zaman ise buna kaç kişinin destek veya reklam vereceğini düşünüyorsunuz. İşin ekonomik boyutuna da baktığımız zaman son derece komik bir rakam. 70 milyonluk bir kitleye hitap eden, diyelim ki ekonomik açıdan da ürettiğini en azından duyuran veya satan bir insan, bu lehçelerle yayın yapan yerlere her hangi bir şekilde reklam ya da tanıtım için imkân sağlar mı? kesinlikle sağlayamaz. 70 milyona hitap eden insanlar, her zaman kazançlı olurlar. Ekonomik hayatta da, siyasî hayatta da.

* Prof.Dr. M. Cihat Özönder’in, haftalık *Yeni Düşünce* dergisine (24-30 Kasım 2000, Sayı: 2000/48, ss. 6-9) verdiği mülâkattan, 10 yıl önce yapılan tespitleri ve öngörülen sonuçlarını değerlendirmek için editörün tasarrufu olarak alınmıştır. Mülâkâtın tamamına, dergimizin 2010 Bahar sayısında yer verilecektir (Editör).

Ve kitlenin bütününe dönük çalışmalar her bakımdan daha akılcıdır. O açıdan ne televizyon, ne radyo ve ne de küçük bir grubun konuştuğu lehçenin ekonomik açıdan ne bir piyasası olur, ne de siyasî açıdan büyük bir getirisi olur.

YD: Sizce Kürtçe TV ile siyasallaşmaya mevzi mi kazılıyor? Kürtçe TV bölücülüğe meydan vermek midir?

Özönder: Tabii bu, bir defa siyasî yönden Kürt ırkçılığının bilinmeden desteklenmesiyle sonuçlanır. İkinci olarak yine Türkiye'nin bütünlüğünün parçalanması, bunun her alanda hem iç-dış politika açısından hem de birçok yönden zarar getireceği kesindir. Yani içeride ve dışarıda bir 70 milyonun ağırlığı mı daha iyi hissedilir veya 3,5 milyonluk küçük grupların mı? Bu konunun çok ciddi olarak düşünülmesi lâzım geldiğine inanıyorum.

YD: Kürtçe TV olayı AB Katılım Ortaklık Belgesi'nde de yer alıyor. Yani hadisenin bir dış kaynağı var. En önemlisi konu hep gündem de tutulacak ve bu konuda bir baskı oluşturulmaya çalışılacak. Sizin bu konudaki görüşleriniz nedir?

Özönder: AB'nin zaten ileriye sürdüğü görüşlerin hemen hemen hiçbirine katılmak mümkün değil. İkincisi bu görüşlerin Türkçe olarak yorumlanmasında da çok büyük farklılıklar olduğunu görüyoruz. Kavramların çok karışık olduğunu görüyoruz. Bunlarla neye ne kadar taviz verilebileceği konusunda bir sınırın olmadığını görüyoruz. Meselâ Kopenhag Kriterleri denildi. Kopenhag Kriterleri denen olay, aslında bir paragraftır ve bu paragrafın içinde hiç bir zaman bir isimlendirme yoktur. Sadece insan hakları açısından bütün gruplara eşit muamele edilmesi şartı vardır. Zaten bu da Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin bir hukuk devleti olarak uyguladığı bir şarttır. Bu konuda farklı gruplara en ufak bir şekilde zaten baskı yapılmadığı gibi hukuk çerçevesinde bütün vatandaşların eşit olduğu bir yapı içinde bulunuyor. Bunun çok iyi bir şekilde tekrar ifade edilmesi lazım. AB'nin diğer kriterleri de Türkiye'deki en azından şu andaki mevcut durumun iyi bilinmediğinin de bir işaretidir. Şu anda vatandaşlık haklarına herkes eşit derecede sahiptir. Eğer başka, farklı bir lehçe ya da bir dil konuştuğuna inanılan bir grup, bir takım farklı taleplerde bulunuyorsa, hukuk açısından bunlara azınlık talebi, azınlık statüsü verilmiş demektir ki bu normal vatandaş statüsünün altında bir statü demektir. Bunlara azınlık denmesi bu grupların şu anda elde etmiş oldukları normal tam vatandaşlık haklarının altında seviyede bir başka statü talebi demektir. Bu da o insanlar için de zararlıdır. Fakat AB bunu bu şekilde kışkırtarak veya yönlendirerek Türkiye'yi bölmek ve parçalamak yolundaki isteklerine bir adım daha atmış olabilir. Çünkü 70 milyonluk bir Türkiye'nin şu andaki nüfusu AB'ni gerçekten korkutan unsurdur. ...

YD: Diyelim ki politik meseleler çözüldü ve Türkiye'de Kürtçe TV yayımına başlandı. Türkiye'de ne gibi sıkıntılar yaşanır?

Özönder: Şöyle izah edeyim. Türkiye açısından bir defa bu bölünmenin bir başlangıcı demektir. Yani küçük küçük dilimlere bölmenin bir başlangıcı. Böyle bir imkân olabilir, bulabilirler. Yayın başlayabilir, ama ondan sonra bütün dünyadaki dillerin hepsiyle yayın yapmanız lazım gelir.

Türkiye'de bütün bu dillerin tamamında yayın yapmak talebi çıkacaktır karşınıza. Onun için bu, hem akılcı değil, hem de siyasî açıdan da son derece mahsurlu bir teşebbüs olarak değerlendirilmelidir.

